

WOJEWODA ŚLĄSKI

NPII.4131.1.317.2021

Katowice, dnia 16 kwietnia 2021 r.

Rada Miasta Zabrze

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE

Na podstawie art. 91 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2020 r. poz. 713 i 1378)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr XXXI/519/21 Rady Miasta Zabrze z dnia 15 marca 2021 r. w sprawie przyjęcia programu opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt na terenie Miasta Zabrze na rok 2021, w całości, jako sprzecznej z art. 11a ust. 2 i 5 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (tekst jedn. Dz. U. z 2020 r., poz. 638), dalej jako *ustawa*, w związku z art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. z 1997 r. Nr 78, poz. 483), dalej jako *Konstytucja RP*.

Uzasadnienie

Na sesji w dniu 15 marca 2021 r. Rada Miasta Zabrze przyjęła uchwałę Nr XXXI/519/21 w sprawie przyjęcia programu opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt na terenie Miasta Zabrze na rok 2021., dalej jako *uchwała*. Załącznik do uchwały stanowi *Program opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt na terenie Miasta Zabrze na rok 2021*, dalej jako: *Program*.

W podstawie prawnej uchwały wskazano art. 11a ustawy oraz art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy o samorządzie gminnym.

Wskazana uchwała została doręczona organowi nadzoru w dniu 19 marca 2021 r.

W toku badania legalności przedmiotowej uchwały organ nadzoru uznał, iż jest ona niezgodna z prawem.

Zgodnie z treścią art. 11a ust. 1 i ust. 2 ustawy - *Rada gminy, wypełniając obowiązek, o którym mowa w art. 11 ust. 1, określa, w drodze uchwały, corocznie do dnia 31 marca, program opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt. Program, o którym mowa w ust. 1, obejmuje w szczególności:*

- 1) zapewnienie bezdomnym zwierzętom miejsca w schronisku dla zwierząt;*
- 2) opiekę nad wolno żyjącymi kotami, w tym ich dokarmianie;*
- 3) odławianie bezdomnych zwierząt;*
- 4) obowiązkową sterylizację albo kastrację zwierząt w schroniskach dla zwierząt;*
- 5) poszukiwanie właścicieli dla bezdomnych zwierząt;*
- 6) usypianie ślepych miotów;*
- 7) wskazanie gospodarstwa rolnego w celu zapewnienia miejsca dla zwierząt gospodarskich;*

8) *zapewnienie całodobowej opieki weterynaryjnej w przypadkach zdarzeń drogowych z udziałem zwierząt.*

Natomiast, jak wynika z treści art. 11a ust. 5 ustawy - *Program, o którym mowa w ust. 1, zawiera wskazanie wysokości środków finansowych przeznaczonych na jego realizację oraz sposób wydatkowania tych środków. Koszty realizacji programu ponosi gmina.*

Organ nadzoru podkreśla, iż przedmiotowa uchwała stanowi akt prawa miejscowego (zob. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 30 marca 2016 r., sygn. akt II OSK 221/16, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 października 2016 r., sygn. akt II OSK 3245/14, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 24 maja 2017 r., sygn. akt II OSK 725/17, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 14 czerwca 2017 r., sygn. akt II OSK 1001/17, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 14 listopada 2019 r., sygn. akt III SA/Gd 516/19, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 22 października 2019 r., sygn. akt II SA/Gl 1036/19, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 15 listopada 2019 r., sygn. akt II SA/Gl 1014/19, CBOSA). Analiza wskazanych wyżej wyroków prowadzi bezsprzecznie do wniosku, że w ostatnich latach ukształtowała się i ugruntowała linia orzecznicza, zgodnie z którą uchwały rad gmin w tym przedmiocie traktowane są jako akty prawa miejscowego w rozumieniu art. 40 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym i jako takie podlegają publikacji w wojewódzkim dzienniku urzędowym.

Należy również zaznaczyć, że organ wykonujący kompetencję prawodawcy zawartą w upoważnieniu ustawowym, jest obowiązany działać ściśle w granicach tego upoważnienia. W państwie prawa organy władzy publicznej działają w granicach i na podstawie prawa. Z konstytucyjnej zasady praworządności (art. 7 Konstytucji RP) wynika, że zadania i kompetencje, sposób ich wykonania oraz więzi między podmiotami administracji publicznej są uregulowane prawnie. Organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego, realizując przysługujące mu kompetencje powinien ściśle uwzględniać wytyczne zawarte w upoważnieniu kompetencyjnym. Przekroczenie kompetencji lub jej niewypełnienie przez radę przy podejmowaniu uchwały powinno być traktowane jako istotne naruszenie prawa, skutkujące nieważnością uchwały odpowiednio: w zakresie, w którym przekroczono przyznane kompetencje albo w całości.

W kontekście powyższych rozważań oraz biorąc pod uwagę zakres spraw podlegających uregulowaniu w oparciu ww. delegację ustawową stwierdzić należy, iż uchwalony przedmiotową uchwałą Program nie spełnia ustawowych przesłanek określonych w przepisach ustawy. Ustawodawca w art. 11a ust. 2 i ust. 5 ustawy enumeratywnie wskazał zakres regulacji, która winna być unormowana w powyższym programie. Ze sformułowania "*program obejmuje w szczególności*" nie można wyprowadzać wniosku o całkowicie fakultatywnym zakresie jego regulacji. Zakres swobody rady gminy w tym przypadku nie oznacza możliwości odstąpienia od uregulowania spraw, które powinny być określone w programie, lecz zobowiązuje do dokładnego określenia w nim wszystkich wskazanych w delegacji ustawowej elementów.

Tymczasem treść § 9 Programu, w zakresie odnoszącym się do wymogu określenia środków finansowych przeznaczonych na jego realizację, nie wypełnia delegacji ustawowej z przepisu art. 11a ust. 5 ustawy w związku z art. 7 Konstytucji RP. W powyższym postanowieniu uchwały wskazano, iż:

Na realizację zadań Programu zaplanowano środki finansowe w kwocie:

- 1) 985 000,00 zł na działania, o których mowa w § 2, § 4, § 5, § 6, § 7 § 8;*
- 2) 40 000,00 zł na działania, o których mowa w § 3.*

Zdaniem organu nadzoru, wymienionym wyżej przepisem Rada nie dokonała wystarczającego podziału środków na poszczególne zadania. W przedmiotowym Programie łącznie określono sposób finansowania następujących zadań: zapewnienia bezdomnym zwierzętom miejsca w schronisku; odławiania bezdomnych zwierząt; obowiązkowej sterylizacji lub kastracji zwierząt w schronisku;

poszukiwania właścicieli dla bezdomnych zwierząt; usypiania ślepych miotów; wskazania gospodarstwa rolnego w celu zapewnienia miejsca dla zwierząt gospodarskich oraz zapewnienia całodobowej opieki weterynaryjnej w przypadkach zdarzeń drogowych z udziałem zwierząt. Jednakże ujęcie poszczególnych kwot w sposób łączny dla wielu zadań nie jest czytelne dla przeciętnego odbiorcy norm prawnych. Z takiego przepisu w żaden sposób nie wynika, w jakiej wysokości będą finansowane poszczególne zadania, co czyni Program w tym zakresie nietransparentnym.

Organ nadzoru ma przy tym świadomość, iż częstą praktyką na etapie wykonywania gminnych programów przeciwdziałania bezdomności zwierząt jest zawieranie przez gminę umów, gdzie w sposób ryczałtowy określa się wysokość środków finansowych przekazywanych podmiotowi trzeciemu, który następnie wydatkuje je samodzielnie, w zależności od zapotrzebowania. Jednak taki sposób wypełnienia delegacji z art. 11a ust. 5 ustawy należy uznać za niewystarczający, biorąc pod uwagę konstytucyjny wymóg dostatecznej precyzyjności norm prawnych, kierowany w szczególności wobec aktów prawa miejscowego. Gdyby gminie przysługiwała swoboda w tym przedmiocie, sformułowanie art. 11a ust. 5 ustawy odnoszące się do konieczności określenia sposobu wydatkowania środków przeznaczonych na realizację zadań wynikających z programu byłoby zbędne. Nie bez znaczenia pozostaje również fakt, że to program powinien stanowić podstawę normatywną dla takich umów, a ich zawarcie z podmiotami trzecimi stanowi czynność następczą i pozostaje w gestii organu wykonawczego, którego obowiązkiem jest wykonanie uchwały.

Powyżej wskazane stanowisko organu nadzoru jest spójne z orzecznictwem sądów administracyjnych. Zgodnie z uzasadnieniem wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 29 stycznia 2019 r., sygn. akt II SA/Bd 1280/18, CBOSA: *W art. 11a ust. 5 u.o.z. ustawodawca użył sformułowania "program zawiera" wskazanie wysokości środków finansowych przeznaczonych na jego realizację oraz sposobu wydatkowania tych środków. Wskazuje to jednoznacznie na konieczność zamieszczenia obu wymienionych w tym przepisie elementów w treści uchwalanego przez organ gminy programu. Jest to więc norma o charakterze iuris cogentis i jej pominięcie lub niewłaściwe zastosowanie w uchwale prowadzić musi do jej wyeliminowania z porządku prawnego w całości. Lokalny prawodawca zobowiązany został zatem przepisem art. 11a ust. 5 u.o.z. nie tylko do wskazanie wysokości środków finansowych przeznaczonych na realizację zadań program, ale także do określenia sposobu ich wydatkowania. Użyte przez ustawodawcę określenie "sposób wydatkowania" środków finansowych, oznacza przedstawienie w programie, jako obligatoryjnego elementu, sposobu rozdysponowania puli środków finansowych przeznaczonych na poszczególne cele i założenia przyjęte w programie. Czym innym jest wskazanie sposobów realizacji celów programu, a czym innym konkretne i jednoznaczne ustalenie w ramach przewidzianych środków sposobów ich wydatkowania, które z oczywistych względów powinny być zgodne z celami i przyjętymi założeniami programu. Przez określenie sposobów wydatkowania należy rozumieć wskazanie konkretnych form ich wykorzystania, ukierunkowanych na osiągnięcie celów programu. Koniecznym jest więc co najmniej dokonanie podziału tych środków na poszczególne zadania ujęte w programie (jako że to stanowi o realności realizacji poszczególnych zadań objętych programem) i określenie jak będą one rozdysponowywane. Narusza art. 11a ust. 5 u.o.z. pozostawianie organowi wykonawczemu gminy albo innym podmiotom współdziałającym w wykonaniu uchwały swobody w zakresie sposobu wydatkowania takich środków, względnie precyzowania tegoż sposobu w zawieranych umowach. Tylko powiązanie uchwalonej kwoty środków finansowych przeznaczonych na realizację programu z konkretnym sposobem ich wydatkowania pozwala przyjąć, że nie jest on fikcją i umożliwia faktycznie wykonanie poszczególnych zadań, które są liczne, zgodnie z przyjętymi w uchwale priorytetami* (por. również wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego: z dnia 14 czerwca 2017 r., sygn. akt II OSK 1001/17, z dnia 6 lipca 2020 r., sygn. akt II OSK 703/20, z dnia 29 lipca 2020 r., sygn. akt II OSK 997/20, z dnia 22 września 2020 r., sygn. akt II OSK 1087/20;

wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu z dnia 29 września 2015 r., sygn. akt II SA/Op 253/15; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 29 sierpnia 2018 r., sygn. akt II SA/Go 485/18; wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach: z dnia 30 listopada 2020 r., sygn. akt II SA/Gl 932/20, z dnia 12 stycznia 2021 r., sygn. akt II SA/Gl 851/20, CBOSA).

Niezależnie od powyższego, kwestionowany Program zawiera również inne uchybienia, które wpływają na ocenę legalności całej uchwały.

Po pierwsze, w ocenie organu nadzoru regulacja § 4 Programu nie wypełnia prawidłowo delegacji ustawowej z przepisu art. 11a ust. 2 pkt 3 ustawy w związku z art. 7 Konstytucji RP, a to w związku z § 2 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 26 sierpnia 1998r. w sprawie zasad i warunków wylapywania bezdomnych zwierząt (Dz. U. z 1998 r., Nr 116, poz. 753). W powyżej powołanym § 4 Programu zatytułowanym: *Odlawianie bezdomnych zwierząt oraz obligatoryjna sterylizacja albo kastracja zwierząt przebywających w schronisku miejskim* wskazano, co następuje:

1. *Bezdomne zwierzęta odlawiane są z terenu Miasta Zabrze przez organizację społeczną prowadzącą schronisko miejskie na podstawie zawartej umowy.*
2. *Odlawianie bezdomnych zwierząt z terenu Miasta ma charakter interwencyjny, wynikający ze zgłoszeń bezpośrednio od mieszkańców lub za pośrednictwem Straży Miejskiej.*
3. *Wszystkie zwierzęta, które ostatecznie trafiają pod opiekę schroniska miejskiego są poddane kwarantannie, czipowane oraz poddane opiece weterynaryjnej.*
4. *Zwierzęta trafiające do schroniska miejskiego po odbytej kwarantannie oraz wykluczeniu innych chorób bądź po ich wyleczeniu, poddawane są obligatoryjnej sterylizacji i kastracji.*
5. *Zwierzęta przebywające w schronisku miejskim, które poddane zostały obligatoryjnej sterylizacji albo kastracji, są izolowane przez okres potrzebny do ich rehabilitacji.*

Analizując powyższe należy stwierdzić, że Rada nie określiła, stosownie do wymogu § 2 ww. rozporządzenia, czy wylapywanie bezdomnych zwierząt ma charakter stały, czy też okresowy. Z przepisów uchwały wynika, że działania te będą miały charakter interwencyjny – to jest będą uzależnione od zaistnienia sytuacji wyjątkowych – zgłoszeń mieszkańców dokonywanych bezpośrednio lub za pośrednictwem Straży Miejskiej. Regulacja ta nie jest jednak wystarczająca, aby jednoznacznie stwierdzić, jaki charakter: stały (odbywający się przez cały czas obowiązywania programu) czy okresowy (zintensyfikowany w określonym przedziale czasowym) przybiorą te działania. Brak natomiast takiego wskazania przesądza o tym, że obowiązek wynikający z art. 11a ust. 2 pkt 3 ustawy nie został w pełni zrealizowany.

Powyżej wskazane stanowisko organu nadzoru znajduje odzwierciedlenie w orzecznictwie sądów administracyjnych. W uzasadnieniu wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie z dnia 12 grudnia 2017 r., sygn. akt II SA/Rz 1022/17, CBOSA, wskazano, że: *zgodnie z treścią § 2 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z 26 sierpnia 1998 r. w sprawie zasad i warunków wylapywania bezdomnych zwierząt (Dz. U. z 1998 r., Nr 116, poz. 753, zwane dalej: rozp. MSWiA) wylapywanie zwierząt bezdomnych ma charakter stały lub okresowy, w zależności od treści uchwały, podjętej przez radę gminy, o której mowa w art. 11 ust. 3 u.o.z. Zatem organ stanowiący gminy powinien ustalenia dotyczące czasu odlawiania zawrzeć w uchwale, wskazując czy wylapywanie zwierząt na terenie gminy będzie miało charakter stały (odlawianie przez czas obowiązywania programu) czy też okresowy (odlawianie następujące wyłącznie w określonych z góry czasokresach). Zdaniem Sądu, rada wypełni obowiązek wskazania okresowego charakteru wylapywania zwierząt bezdomnych, jeżeli precyzyjnie określi okresy czasu w ramach rocznego okresu obowiązywania tego aktu, w jakich podmioty odpowiedzialne za to zadanie będą odlawiać zwierzęta bezdomne. Dzięki tym zapisom właściciele zwierząt mają uzyskać informację o tym kiedy (przez cały rok, przez określony z góry okres w roku) mogą spodziewać się czynności odlawiania. Jest przy oczywiste, iż obowiązek o jakim tu mowa jest niezależny od obowiązku informacyjnego*

wynikającego z § 3 rozp. MSWiA. (...). Ustalenie, że odławianie ma odbywać się w ramach akcji, nie precyzuje stałego lub czasowego charakteru odławiania, lecz świadczy o tym, że czynności te będą prowadzone w zależności od stwierdzonej potrzeby (por. również wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu: z dnia 4 grudnia 2013 r., sygn. akt II SA/Wr 649/13; z dnia 17 grudnia 2013 r., sygn. akt II SA/Wr 774/13, CBOSA).

Po drugie, zastrzeżenia organu nadzoru wzbudza konstrukcja § 8 ust. 1 Programu w zakresie, w jakim powierza on wykonanie zadania zapewnienia całodobowej opieki weterynaryjnej w przypadkach zdarzeń drogowych z udziałem zwierząt, organizacji społecznej prowadzącej schronisko miejskie, która następnie ma zawrzeć umowę ze wskazaną w ww. przepisie przychodnią weterynaryjną. Tymczasem brzmienie delegacji nie pozostawia wątpliwości, że realizatorem zadania z art. 11a ust. 2 pkt 8 ustawy może być wyłącznie podmiot kwalifikowany, czyli przychodnia weterynaryjna. Poprzez scedowanie na organizację społeczną kompetencji do zawarcia umowy w tym przedmiocie Rada w istocie wypacza sens art. 11 ust. 2 pkt 8 ustawy – stroną umowy powinno być bowiem Miasto, reprezentowane przez Prezydenta, tak jak to zostało prawidłowo ustalone w § 8 ust. 2 Programu w odniesieniu do zdarzeń drogowych z udziałem zwierząt dzikich.

Po trzecie, w § 8 Programu w sposób nieprawidłowy zawężono zakres przedmiotowy art. 11a ust. 2 pkt 8 ustawy poprzez przyjęcie, że całodobowa opieka weterynaryjna w przypadkach zdarzeń drogowych z udziałem zwierząt dotyczy zwierząt dzikich w całości (por. § 8 ust. 2 Programu), a ponadto jedynie psów i kotów (§8 ust. 1 Programu). Tymczasem przepis art. 11a ust. 2 pkt 8 stanowi o *zwierzętach*, a zatem obejmuje swoim zakresem normowania zarówno zwierzęta dzikie, jak i zwierzęta domowe i gospodarskie, w tym również zwierzęta bezdomne.

Po czwarte, w § 7 ust. 2 Programu zostały wskazane obligatoryjne elementy porozumienia zawartego pomiędzy podmiotem prowadzącym gospodarstwo rolne a Miastem Zabrze w celu wykonania zadania z § 7 ust. 1 Programu. Zgodnie z brzmieniem tego przepisu, przedmiotowe porozumienie określa:

- 1) *każdorazowe wyrażenie zgody na przyjęcie zwierzęcia przez gospodarstwo rolne;*
- 2) *zapewnienie transportu zwierzętom gospodarskim z miejsca gdzie zaszła konieczność ich odebrania;*
- 3) *zapewnienie opieki i właściwych warunków bytowania, które nie powodują urazów i uszkodzeń ciała lub innych cierpień.*

Jakkolwiek organ nadzoru nie kwestionuje faktu, iż ww. elementy powinny znaleźć się w takim porozumieniu, to jednak trzeba przyjąć, iż jego zawarcie pozostaje w gestii organu wykonawczego, do którego kompetencji należy wykonywanie uchwał rady gminy (por. art. 30 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym). W tym zakresie Rada w sposób nieuprawniony wkroczyła zatem w sferę wykonawczą, podczas gdy na podstawie delegacji była umocowana jedynie do wskazania konkretnego gospodarstwa rolnego, na którym będzie spoczywać realizacja zadania z art. 11a ust. 2 pkt 7 ustawy.

Po piąte, przepisem § 2 ust. 4 Programu, odnoszącym się do zapewnienia bezdomnym zwierzętom miejsca w schronisku dla zwierząt, uchwałodawca ustanowił z kolei normy, które w opinii organu nadzoru stanowią materię odrębnego aktu prawnego, czyli regulaminu korzystania z obiektów i urządzeń użyteczności publicznej, podejmowanego na podstawie art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym. Skoro bowiem, jak wynika z § 2 ust. 2 w zw. z § 1 ust. 2 pkt 2 Programu, podmiotem realizującym to zadanie ma być schronisko miejskie, to należy przyjąć, iż podmiot ten funkcjonuje na podstawie regulaminu (odwołuje się do niego zresztą bezpośrednio § 2 ust. 7 Programu). Tym samym przepis, na mocy którego *wszystkie pomieszczenia, boksy i wybiegi są systematycznie sprzątane*, należy uznać za zbyt szczegółowy wobec brzmienia delegacji, która nakazuje gminie zapewnić bezdomnym zwierzętom miejsce w konkretnym schronisku.

W opinii organu nadzoru, podniesione powyżej zarzuty, a w szczególności nieprawidłowe zrealizowanie delegacji z art. 11a ust. 5 ustawy, należy uznać za istotne naruszenie prawa, co w konsekwencji uniemożliwia utrzymanie w obrocie prawnym uchwały w kształcie proponowanym przez uchwałodawcę. Jak stwierdził Naczelny Sąd Administracyjny oz. we Wrocławiu w wyroku z dnia 14 kwietnia 2000 r., sygn. akt I SA/Wr 1798/99, CBOSA: *opierając się na konstrukcji wad powodujących nieważność można wskazać rodzaje naruszeń przepisów, które trzeba zaliczyć do istotnych, skutkujących nieważnością uchwały organu gminy. Do nich należy naruszenie przepisów wyznaczających kompetencję do podejmowania uchwał, podstawy prawnej podejmowania uchwał, przepisów prawa ustrojowego, przepisów prawa materialnego - przez wadliwą ich wykładnię - oraz przepisów regulujących procedurę podejmowania uchwał.* Za istotne naruszenie prawa uznaje się zatem uchybienie, prowadzące do skutków, które nie mogą być tolerowane w demokratycznym państwie prawnym. Istotne naruszenie prawa w uchwale powoduje, że akt pozostaje w wyraźnej sprzeczności z określonym przepisem prawnym, a sprzeczność ta jest oczywista, bezpośrednia, i wynika wprost z porównania treści przepisu z ocenianą regulacją (zob. także: wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 7 marca 2017 r., sygn. akt II SA/Wa 2197/16, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu z dnia 24 stycznia 2019 r., sygn. akt II SA/Ol 859/18, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 9 stycznia 2019 r., sygn. akt II SA/Gd 693/18; CBOSA).

Mając powyższe na uwadze, stwierdzenie nieważności uchwały Nr XXXI/519/21 w sprawie przyjęcia programu opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt na terenie Miasta Zabrze na rok 2021- w całości, należy uznać za uzasadnione i konieczne.

Pouczenie

Stwierdzenie nieważności uchwały, zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, za pośrednictwem Wojewody Śląskiego, w terminie 30 dni licząc od dnia doręczenia rozstrzygnięcia.

Z up. Wojewody Śląskiego

Krzysztof Nowak

Wydział Nadzoru Prawnego - Dyrektor Wydziału
Nadzoru Prawnego